

קול הנבל

אירלנד

חיה פעם נערה יפהפייה בשם לליו שניגנה יפה מאוד בנבל. אמרו שהנבל דיבר בידיה וכשניגנה אפשר היה לשמוע את הקול האמיתי של הנבל. היא הייתה מבוקשת מאוד כנבלנית בכפרה ומחוץ לו. היא ניגנה בהלוויות ובחתונות, בנשפי ריקודים ובירידים, היא ניגנה בימי ראשון בכנסייה ובטקסי דת שונים והילדים אהבו להירדם לקול הנבל שלה.

היא הייתה יפה באמת, לליו, בחורה בעלת שער שחור, עיניים כחולות ופה שנראה כמו ניצן ורד שאמור להיפתח. היא נתנה את כל חייה לנגינה בנבל, ונתנה לכך את כל אהבתה ומרצה ורוחה. והנבל דיבר, וקולו היה מפתה ומכשף והחזיק את לליו בקסמו.

יום אחד, כשלליו הייתה בת כמעט עשרים היא חזרה לכפרה עם הנבל על גבה, מוכנה עוד לנגן בחתונה של שני צעירים אותם הכירה היטב. הו! איזה חתונה תהיה זאת! ולליו תנגן לריקוד ולאהבה.

היום היה בהיר ויפה ולליו הלכה תוך ניתורים קטנים בכל צעד. וכשכך הלכה הצטרף אליה בחור צעיר בשם גארווין.

"אני אוהב לשמוע את נגינתך" אמר לה גארווין.

"תודה" ענתה לליו "אני אוהבת לנגן."

"ומה עוד את עושה?" הוא שאל "האם את

תופרת, או מבשלת או בונה דברים בידיך או

מטפלת בצאן או חולבת פרות?"

"לא, שום דבר מכל זאת" ענתה לליו "אני רק

מנגנת בנבל."

"ואולי את מתעניינת באנשים אחרים או במקומות

אחרים או בארצות שמעבר לים?"

"לא" ענתה לליו "אני רק מנגנת בנבל שלי."

"ומה על ילדים ועל שמחת האמהות, האם את

יודעת משהו על כך?" המשיך שוב לשאול גארווין.

"לא" אמרה לליו "אני רק מנגנת בנבל."

"אז איך את יכולה לנגן" אמר גארווין "כשאין לך

כל מושג על העולם?"

"אינני זקוקה לכל ידע או ניסיון מכל סוג שהוא"

אמרה לליו "הנבל מדבר בקול שלו עצמו."

"אזי את עבד ולא אדון של עצמך" אמר גארווין

ונעלם.

לליו עמדה הרבה זמן והביטה אחריו. אך הוא

נעלם כאילו לא היה כלל. הייתה רק לליו והנבל שלה. והיא המשיכה בדרכה.

הפעם היא ניגנה בחתונה כמו שעוד לא ניגנה מעולם. היא נתנה לנבל לדבר בקולו, כפי שרצה, והוא הוציא צלילי קסם. כל האנשים ששמעו אותו

רקדו ובכו וצחקו והתחבקו, ולליו ישבה בצד כשהנגינה יוצאת מאצבעותיה. אך היא הרגישה באמת של דבריו של גארווין. הקול היה של הנבל ולא שלה עצמה. והיא הבינה שהיא יודעת רק מעט על אהבה, מעט על עצב ושמחה, מעט על מה שהיה אמיתי. הנבל ניגן, לא היא, ואולי יום אחד היא תצליח לנגן עליו בקולה שלה, בשיר שלה.

בדרך הביתה שוב הופיע לידה גארווין.

"האם חשבת על מה שדיברתי?"

"הו, כן" אמרה לליו.

"אז תתחתני איתי" אמר גארווין.

"לא אעשה זאת עד שלא אמצא את קולי שלי" אמרה לליו.

והיא הלכה הביתה וזמן ארוך הקשיבה לאמה ולאחיותיה ולאחיה, לאבא שלה ולשכנים, לאנשי הכפר ולילדים. היא לא ניגנה הרבה בנבל בזמן זה.

עד שהגיע היום המר בו פרצה מחלה בכפר ולליו בילתה ימים שלמים וטיפלה באבא שלה שהבריא ובאמא שלה שנפטרה בסוף. היא עזרה לאחרים לקבור את המתים. והיא הביאה את הנבל שלה וניגנה על הצער שלה.

ואז היא הרגישה שהיא זו שאומרת לנבל מה לעשות, איזה צלילים להוציא, איזה מבע ליצור. היא ניגנה על עצב ועל אהבה, על הקרבה עצמית ועל מוות בשלום, על בדידות ועל געגועים. וכשחזרה שוב הביתה הופיע לידה גארווין, וביקש שתתחתן איתו.

"עכשיו אני יכולה" ענתה "כי מצאתי את קולי והנבל מנגן שירי הלב שלי."

"אזי" אמר גארווין "הבה נתחיל בשירים חדשים, על נחת, על ילדים, על לימוד וצמיחה" והוא נישק לה.

ולליו ניגנה את הנשיקה בצלילים שבחרה ואת הביטחון שהרגישה בחברתו של גארווין. היא ניגנה את הנגינות המסורתיות של ארצה אך עכשיו הנבל דיבר בקול שלה. וכשזקנה ובעלת שער שיבה נשכבה לליו בקברה, שמו את הנבל לידה.

"זה היה קולה" אמרו אנשים "אי-אפשר להפריד

אותו ממנה."

גארווין עמד והביט איך מכסים את הנבל באדמה.
אוזניו היו עדיין מלאות אהבה ועצב. הוא עמד שם
והביט על קברה כשבראשו קולה של אישה אותה
אהב.

"זה קולה" אמר לעצמו "שום דבר לא ישנה אותו.
זה יישאר עכשיו קולה לנצח.